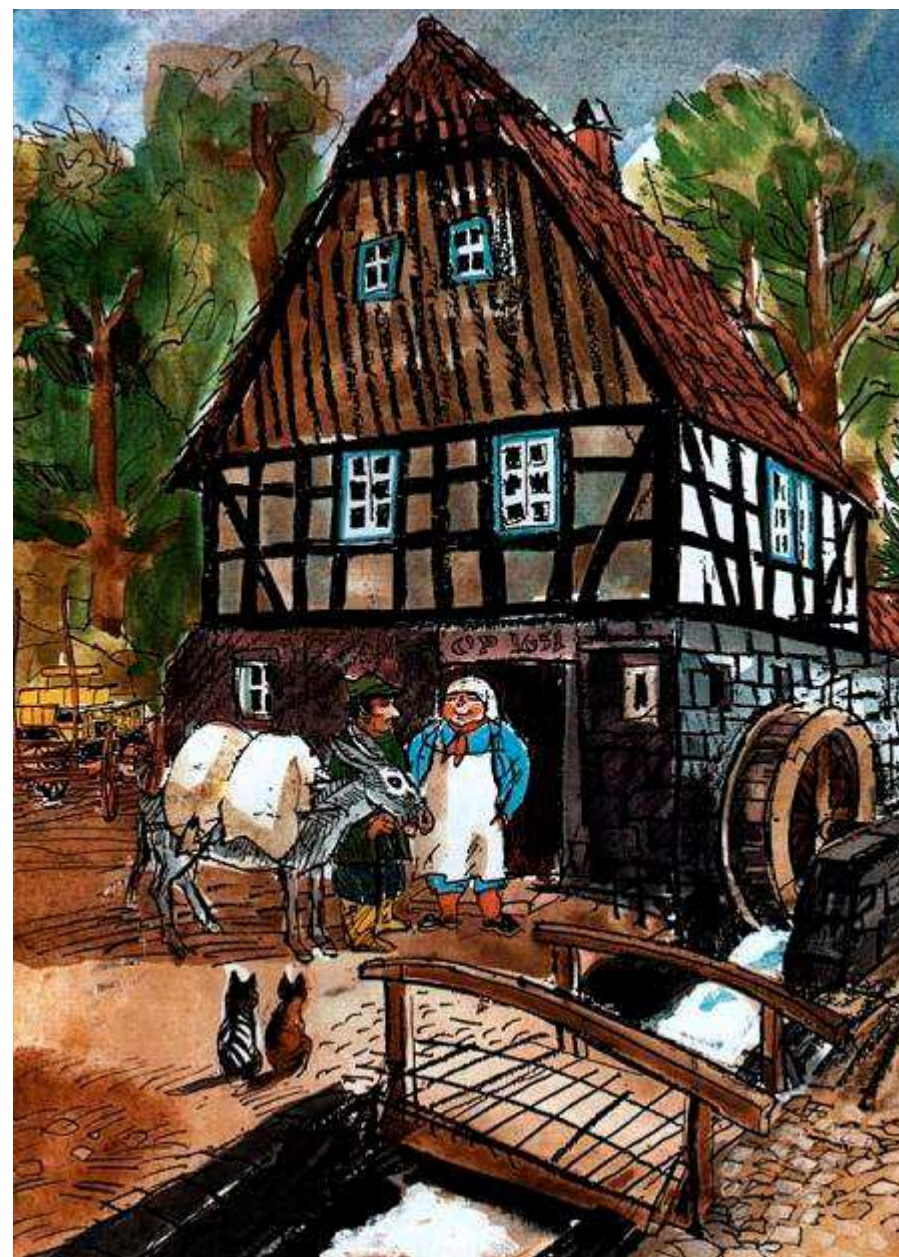

ואדיאן (רוח המים)

אגדה רוסית

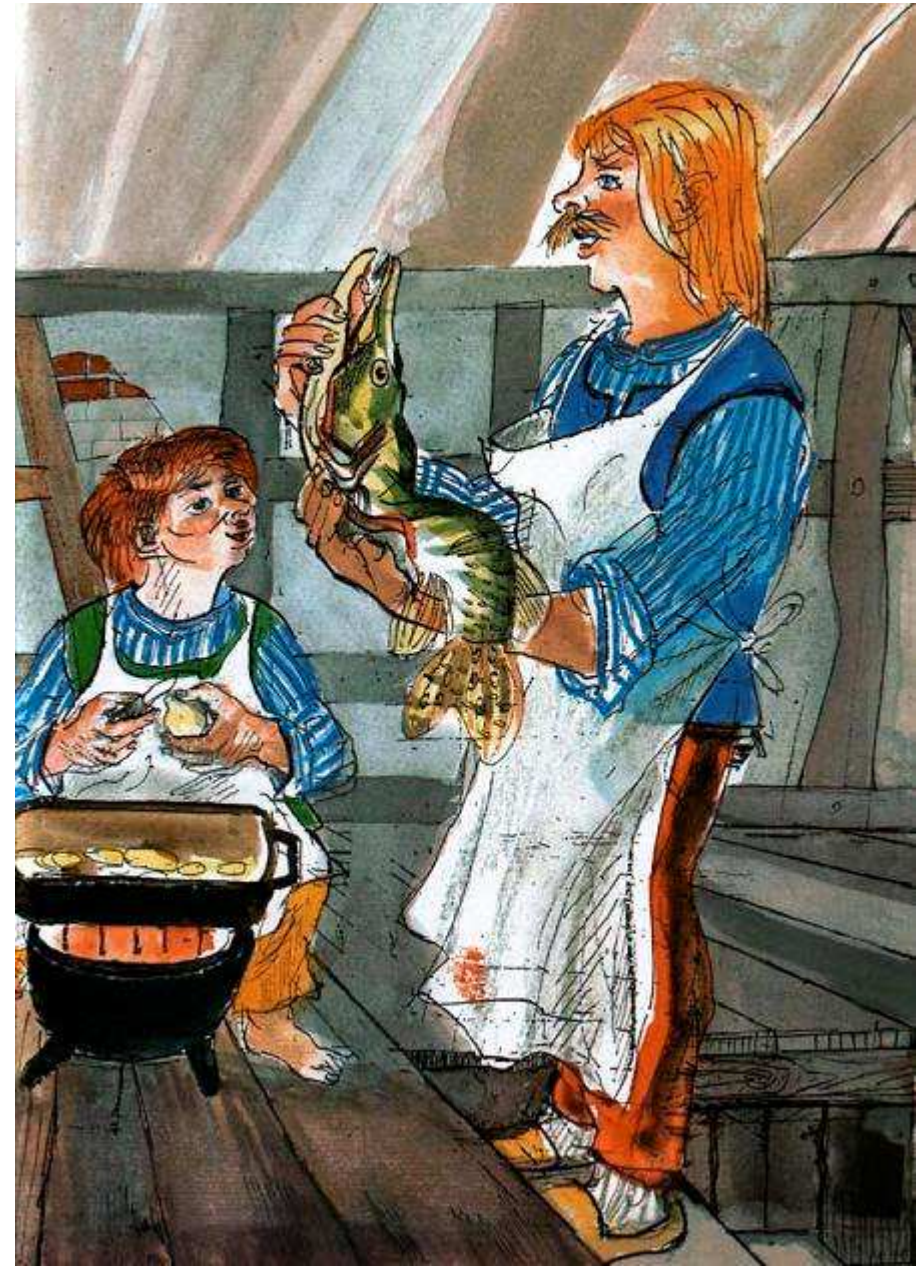

לפני שנים רבות סמוך לכפר "מורדוביי"
עמדה טחנת קמח. חי בה הטוחן מיכל
עם שוליות שלו, מטי ושטפאן. האיכרים
הביאו לטחנה על חמורים שקי גרעינים
וחזרו עם שקי קמח. ואם לא היו
לקוחות, הטוחן עם השוליות אהבו
לצאת לדייג בברכה

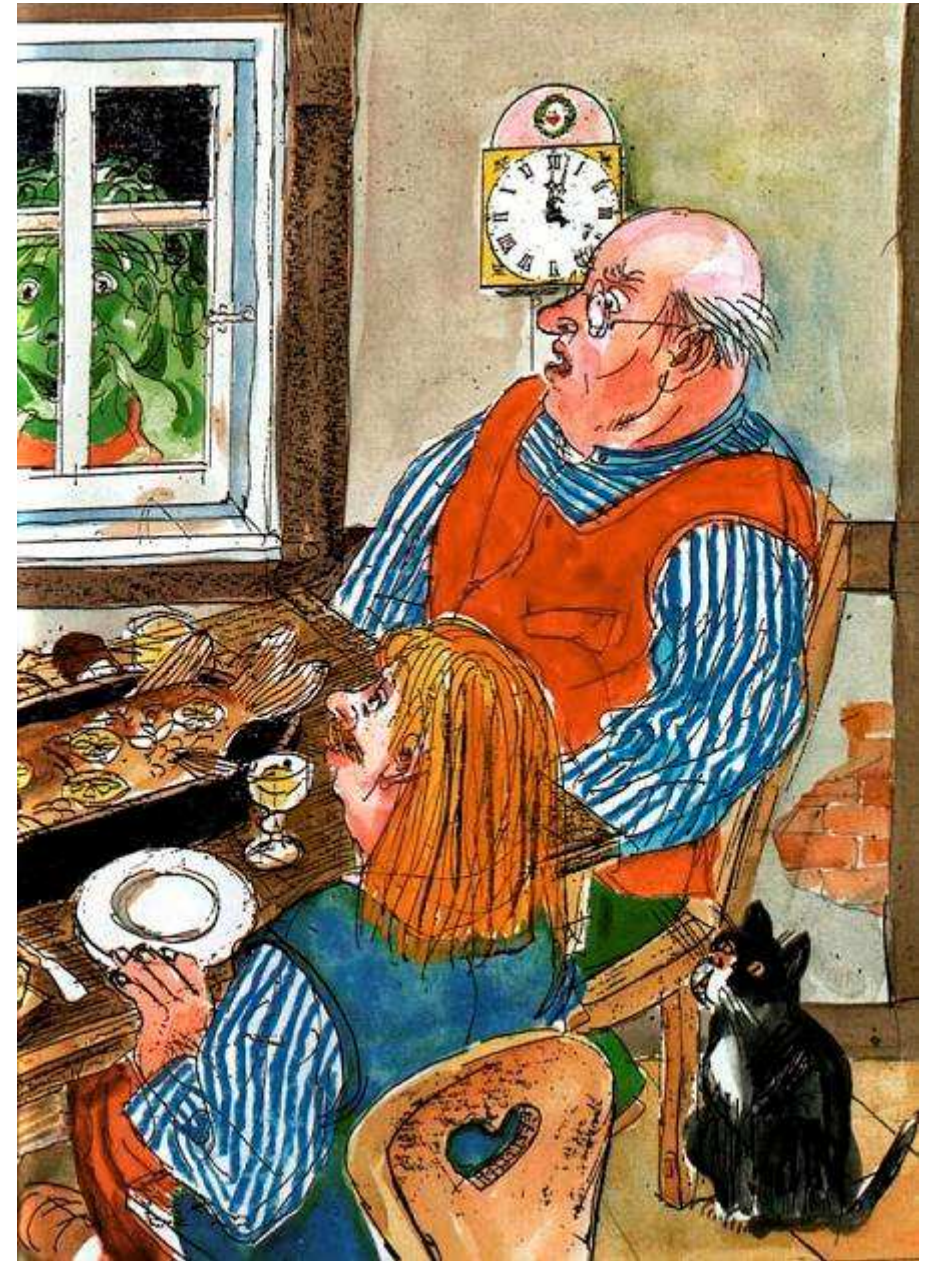

הפעם מטי הצליח לדוג זאב מים גדול.
"נטגן אותו לארוחת ערב" חשב
השוליה.

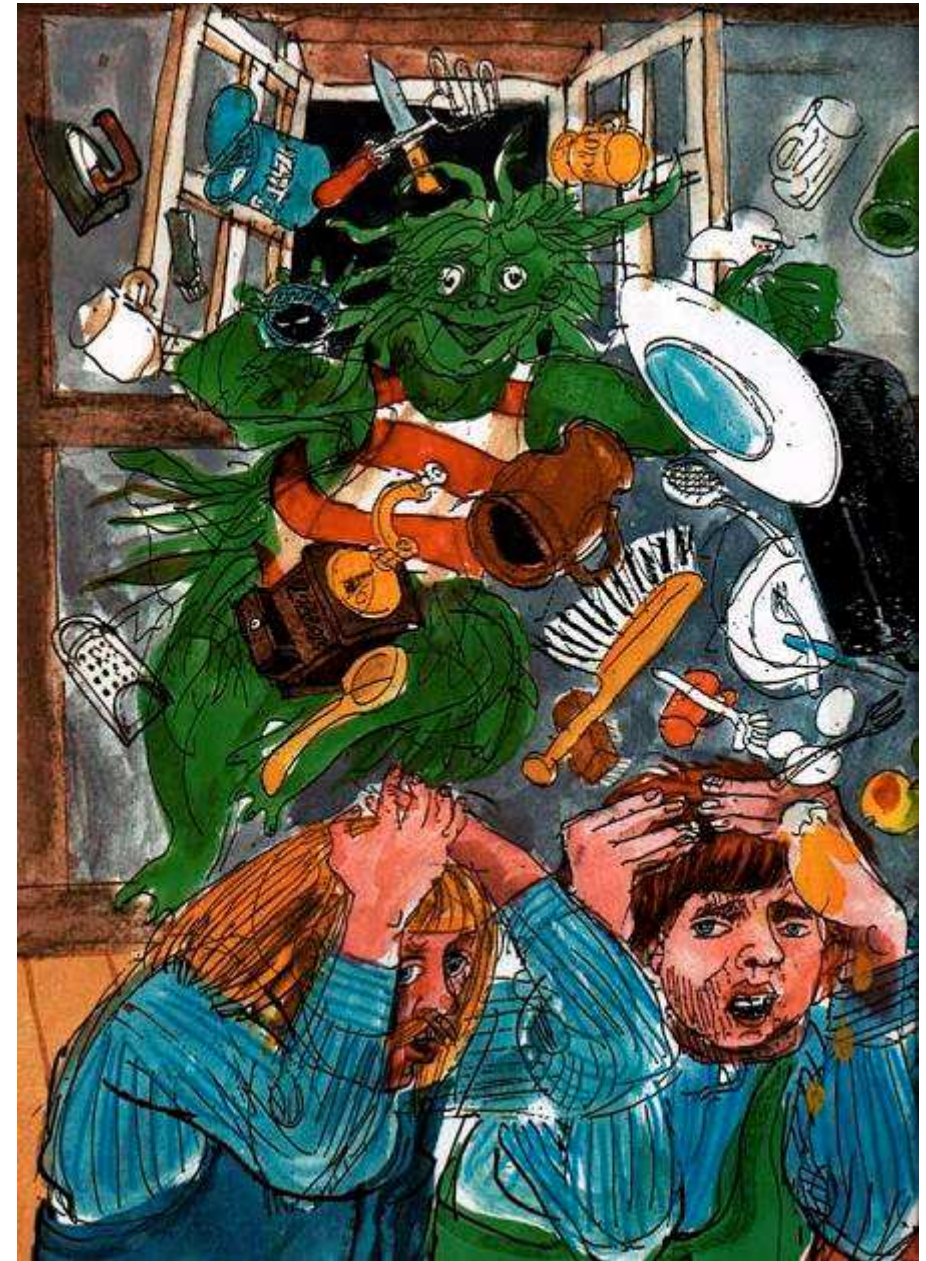
מאוחר בערב הבחורים הדליקו אש
במטבח ושימנו את המחבת. התחילו
לטגן את הדג הגדול. ריח נעים של
טיגון הורגש בסביבת הטחנה.

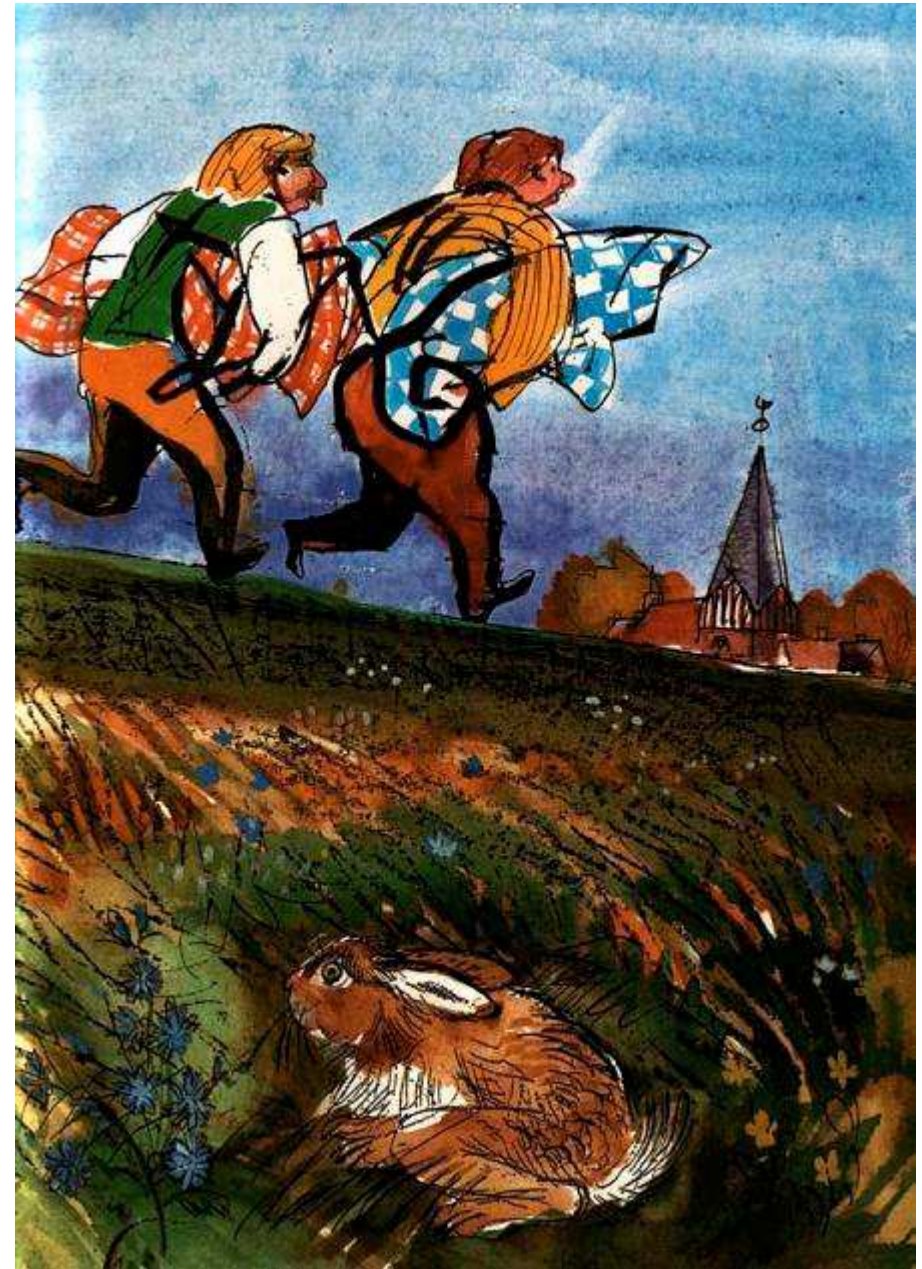
"בתיאבון" איחל לשוליות הטוחן מיכל.
השעה הייתה כבר מאוחרת. בדיוק
בחצות הופיע בחלון המטבח יצור ירוק
ומכוער, בעל פני צפרדע ועיניים
ענקיות. ואדיאן, רוח המים ששכנה
בביצות ליד הברכה! ריח הדג המטוגן
פיתה אותה אל הטחנה.

"אולי תתנו לי חתיכה?" ביקשה ואדיאן
במצמוץ שפתיים.
"רק את עוד חסרת לנו!" ענה לה
הטוחן "לכי מכאן מהר. זה דג שלנו!"
הטוחן רק אמר את המילים האלה
כשואדיאן פרצה דרך החלון למטבח,
ניערה מעצמה את הבוץ והאצות
וצעקה בכעס רב:
"עוד תזכרו אותי! אראה לכם!"
ובכפות ידיה המקורמות כמו של
צפרדע התחילה לזרוק את הכל סביב.
בהתחלה עפה המחבת, ואחריה נפלו
מהקיר דליים, סירים, מצקות, אתים,
מברשות, מזלגות, סכינים. צלחות
נשברו על הרצפה. הכל התעופף
באוויר.

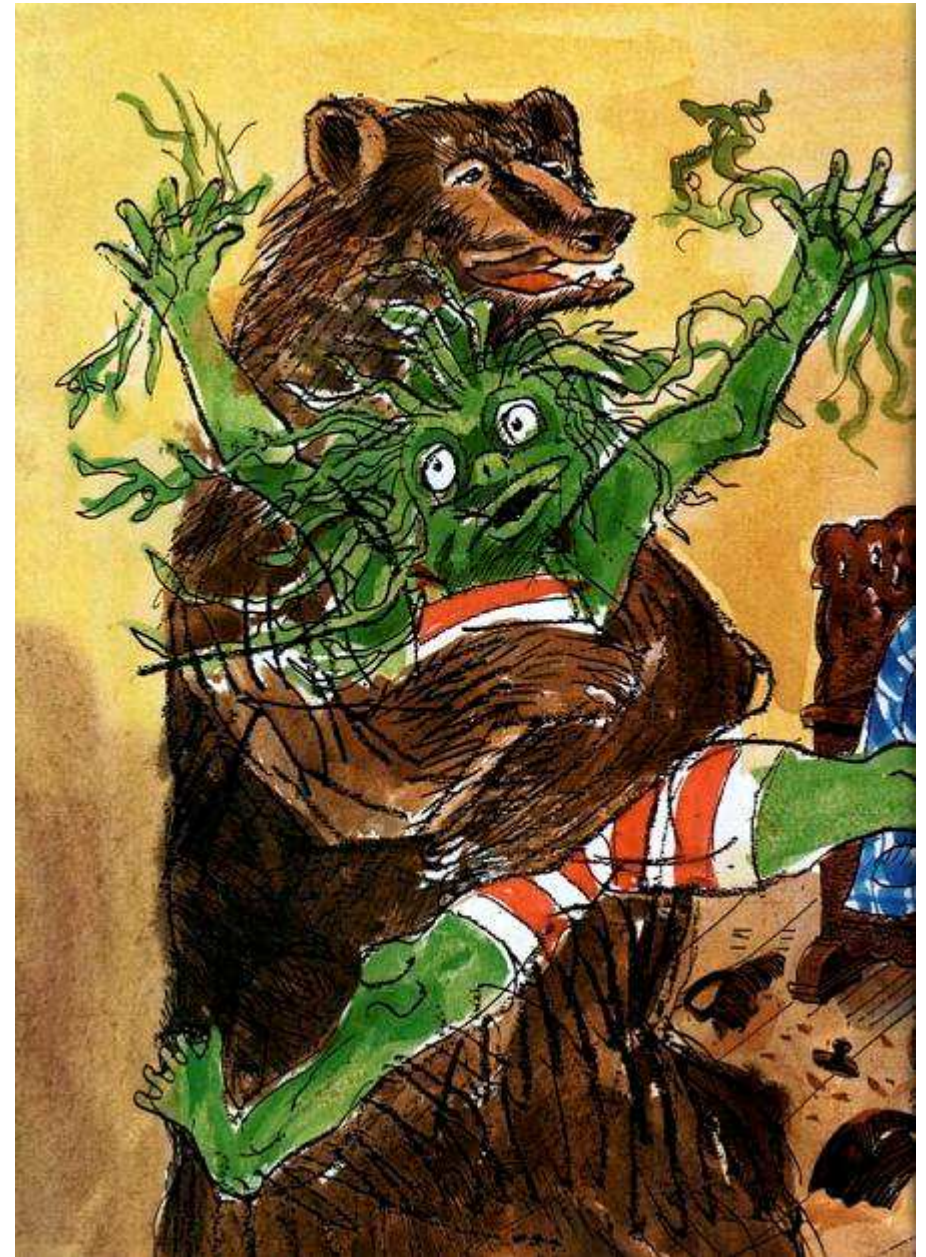
הטוחן והשוליות נשכבו על רצפה כי
פחדו להיפגע משברים. ראו-נא! איזו
הפתעה!
זזה עוד לא הכל. מאותו רגע לא עבר
לילה בלי שואדיאן תופיע בטחנה.
כשרק הגיעו חצות היה מתחיל במטבח
רעש איום ומהומה.
עברו לילות אחדים. סבלנותו של הטוחן
ושל מטי ושטפאן פקעה. לקראת חצות
היו עוצרים את אבני הרחיים, סוגרים
את הטחנה והולכים לכפר הסמוך.

ערב אחד, לקראת החורף, כשהטוחנים
התכוננו לסגור את הטחנה, על הסף
הופיע מאמן עם דוב מאולף.
"תנו לנו ללון, הטוחן" ביקש האיש "לח
וקר בחוץ וקשה לנו ללון בלי גג מעל
הראש."

"אוי, אוי, אישי הטוב. אני נאלץ לצער
אותך" ענה הטוחן.
והוא סיפר לאורח על המהומות שעושה
הרוח בלילה.
אך המאמן לא נבהל.
"זה לא יפחיד אותנו. תן לנו ללון כאן!"
והאורחים הליליים נכנסו לטחנה.
המאמן נשכב על ספסל סמוך לתנור,
הדוב נרדם לרגליו על חבילת קש.
המפלצת לא איחרה לבוא. בדיוק
בחצות ואדיאן נכנסה דרך החלון
והתחילה, כרגיל, לזרוק חפצים, סירים,
צלחות ומטאטאים.
המאמן והדוב שמרו על שקט עד
שאחד הכלים פגע לדוב באף. ואז
היצור השעיר הזה התרומם לכל גובהו
ונהם לתוך אוזנה של המפלצת
הירוקה, עד שזו נאלמה במקום.

ואחר כך, תוך קללות וגידופים, ברחו
מהר-מהר מציפורני הדוב החדים לתוך
הבוץ, הבית שלה, ושקעה בטין הנעים,
שהגן עליה מכל סכנה.
בבוקר חזר מיכל עם השוליות. הוא
הופתע ממש! המאמן סיפר לו בצחוק
רם על ההתרחשויות הלילה.
ולא פלא שהופתעו! המפלצת עם פני
הצפרדע לא הופיעה יותר בטחנה.

הטוחן כיבד את האורחים שלו ברוחב לב ועם כל מה שיכול היה.

והמאמן והדוב, שבעים ומרוצים, יצאו
לדרכם.
לאן? מי יודע.
ובאמת. היצור הלילי לא ביקר יותר את
הטחנה במורדוביי. הטוחן והשוליות
יכלו עכשיו ללון בטחנה בשקט.

עבר זמן, השלג נמס, על העצים הופיעו
העלים הראשונים. הגיעו הזרזירים
ואחריהם גם הסנוניות.
ערב אחד הטוחן מיכל ישב בחוף
הברכה ודג דגים. ואז, ליד הערבה
הבוכייה, הופיע פתאום ואדיאן.
"הי, טוחן" היא פנתה אל הדייג "אצלך
בטחנה חי עדיין היצור עם הציפורניים
החדות?"
"כמובן" ענה הטוחן בלי לחשוב רגע
"ותחשבי רק, לא מזמן הוא הוליד גם
שמונה צאצאים קטנים שלו!"

"שמונה!" המפלצת מרטה לעצמה
שערות מראשה "וחיים שם עוד שמונה
יצורים כאלה עם ציפורניים! צריך להיות
טיפש גמור כדי להיכנס אי-פעם לטחנה
שלך, הטוחן!"
ואדיאן נעלמה בבוץ ויותר כבר לא ראו
אותה בטחנת הכפר מורדוביי.

